

Braun István:

GYŐZNI FOGUNK

Az nem lehet, hogy nem jönnek velünk,
kik tudják a célt, tudják hová megyünk,
kik tudják, mit jelent a csillag és a zászló,
kik tudják: többet ér a tett mint száz és száz hazardó szó,
akik tudnak hinni, mert hinni kell nekünk:
az nem lehet, hogy nem jönnek velünk.

Mind, akiknek bőrén csorgott vére
puskára, karlapra, bikaesök-ütésre,
kiket meztéláb táncoltattak hóban
és telet telettek át piszkos disznóóiban,
akik várva várták, mikor érkezünk:
az nem lehet, hogy nem jönnek velünk.

Akik falut láttak porrá válni éjjel,
akik szívet láttak kitépni két kézzel
akik, embert láttak, mint kivert dögöt
éhen halni mocsok, s szemét között,
ha akkor tán még nem hitték nekünk, most
nem lehet, hogy nem jönnek velünk.

Akiknek apja, anyja gázkamrába fult,
akiknek apró kölyke élve lángra gyult
akiknek asszonya úgy égett, mint a fáklya
és testvére, a vére hullott a parázsra,
akiknek senkije meg nem menekült:
az nem lehet, hogy nem jönnek velünk.

Százvezrek, akiknek szíve véres,
százvezrek, akiket könnyük éget,
százvezrek az özvegyek az árvák,
százvezrek, kik szabadságuk várják,
százvezrek, kiké az életünk,
azok mind, mind jönnek majd velünk.

És győzni fogunk, mert győznünk kell megint,
az élet és szabadság szabálya szerint,
mert merünk és akarunk és akarják a voltak
a porráégett, megfeszített holtak,
akik szentjeink és áldottak nekünk,
s kik láthatatlanul mind, mind jönnek velünk.